

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/56/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712010815
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Ľupták, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6712010815.5

Uznesenie

Krajský súd Banská Bystrica v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Ľuptáka, PhD. a sudcov JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a JUDr. Jozefa Miklušá, v trestnej veci obžalovaného X.. Y. R. pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. októbra 2020 o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/211/2012 zo dňa 13.01.2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie X.. Y. R. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen sp. zn. 3T/211/2012 zo dňa 13.01.2020 bol obžalovaný X.. Y. R. uznaný vinným z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 23.03.2011 v presne nezistenom čase do 13:00 hod. v 51,5 km na ceste č. 1/66 počas výkonu služby so služobným vozidlom S. C. zastavil osobné motorové vozidlo zn. VW J. J. tátnej poznávacej značky R. XX R. T., ktoré viedol vodič J. K. G. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J., B., ul. R. H. XX, ktorý daný úsek cesty prechádzal z L. do J., pričom počas vykonávania kontroly vozidla neoprávnene pod zámienkou, že nemá rozsvietené stretávacie svetlomety, ale má rozsvietené len denné prevádzkové svetidlá, mu uložil pokutu vo výške 60 € za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti v cestnej premávke, dal mu 12 ks pokutových blokov v nominálnej hodnote po 5 € série A od č. XXXXXX do č. XXXXXX opatrené okrúhlou pečiatkou s názvom Obvodné oddelenie PZ v F., pričom G. R. mu dal 200,-PLN, predmetnú blokovú pokutu nevykázal v služobných pomôckach, ale získanú finančnú hotovosť si ponechal pre svoju potrebu, pričom bolo zistené, že tieto pokutové bloky boli v tom čase na 00 PZ F. evidované ako stratené policajtom J.. H. Z., M. XXXXXX, na ktorého boli pred stratou evidované v knihe cenností evidenčné číslo XX/XXXX; čím porušil § 48 ods. 3 písm. a, g) zákona č. 73/1998 Z. z. o ostatnej službe príslušníkov PZ, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v platnom znení a daným konaním G. R. spôsobil škodu vo výške 49,49 €.

Za to bol odsúdený podľa § 326 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3, § 56 ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výške 1.000,- Eur. Súčasne prvostupňový súd podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov. Zároveň podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zák. súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti vykonávať činnosť v ozbrojených zboroch SR v trvaní 3 rokov. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému G. R. škodu vo výške 49,49 Eur.

Prvostupňový súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vo veci už dvakrát rozhodol, naposledy rozsudkom zo dňa 30.04.2018, ktorý bol rozhodnutím odvolacieho súdu zo dňa 31.01.2019 zrušený a vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. V rámci uznesenia bol vyslovený právny názor, že konanie obžalovaného vykazuje znaky žalovaného prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa.

Ďalej svoje rozhodnutie prvostupňový súd zdôvodnil tým, že čo sa týka skutkového zistenia stavu veci, obžalovaný od počiatku tvrdil, že sa skutku nedopustil, na mieste činu nebol a neopustil služobné územie OO PZ F.. Predložil súdu podrobný rozpis činnosti a úkonov zo dňa 23.03.2011 so začiatkom služby od 7.30 hod. do 16.00 hod. Z uvedeného rozpisu vyplýva, že sa mal v F. zdržiavať len raz pri prevoze kolegu na OO PZ F., a to len v ranných hodinách, čo bolo potvrdené aj samotným svedkom R. s tým, že následne sa mal pohybovať len v blízkych dedinách pri G. (P. V., P. H., V.) a väčšinu času sa mal zdržiavať v obvode Policajnej stanice G.. Z výpovedí viacerých svedkov vyplýva, že s ním prišli do kontaktu v predmetný deň, niektorí z nich uviedli aj približný čas tohto stretnutia. Okresný súd však mal, aj v zmysle názoru odvolacieho súdu, za preukázané, že poškodený bol dňa 23.03.2011 okolo 13.00 hod. zastavený policajtom, ktorý ho kontroloval, tento bol riadne ustrojený a vozidlo bolo riadne označené ako vozidlo polície. Objektívne bolo preukázané, že G. R. za priestupok, ktorý sa mal stať, otázne je či sa stal, ale táto skutočnosť nie je dôležitá pre trestné stíhanie, bola uložená bloková pokuta, keď mu bolo vydané 12 ks pokutových blokov po 5,- Eur série A od č. XXXXXX do č. XXXXXX. Tieto boli opatrené okrúhlu pečiatkou s názvom OO PZ F., pričom po zisťovaní boli uvedené bloky stratené policajtom J.. H. Z. a odrazu sa objavili u iného policajta, pričom totožnosť tohto policajta bola zistená tým, že na nej boli odtlačky prstov a táto osoba bola stotožnená ako Y. R., pričom tento v kritickom čase mal pridelené služobné motorové vozidlo a vykonával službu vo svojom obvode. Tieto objektívne dôkazy obžalovaného jednoznačne usvedčujú zo spáchania trestného činu, pretože obžalovaný si finančnú hotovosť 200,- PLN ponechal pre svoju potrebu, zinkasoval túto sumu, hoci nemôže inkasovať iné peniaze ako sú povolené v štáte, teda Eurá. Takéto konanie napríňa po objektívnej i subjektívnej stránke skutkovú podstatu prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Prvostupňový súd obranu obžalovaného a vykonané dôkazy, ktoré boli prezentované v snahe znižovať váhu týchto dôkazov, keď sponchyňovali tú skutočnosť, že poškodený G. R. jednoznačne neusvedčoval obžalovaného, čo je sčasti pravda, pretože keď aj prišiel obžalovaný s poškodeným do styku po dobu 15 - 20 minút, nie je jednoznačne možné, aby poškodený opísal obžalovaného bezchybne. Treba však poukázať na objektívne a zákonne vykonané dôkazy, ktoré obžalovaného usvedčovali zo spáchania trestného činu.

Súd sa pri úvahách o druhu a výmere trestu riadil ustanoveniami § 34 Tr. zák. Spoločenská nebezpečnosť konania obžalovaného spočívala v tom, že tento narušil právom chránený záujem štátu a spoločnosti na ochrane poriadku vo verejných veciach. Vzhľadom k tomu, že prvostupňový súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a priťažujúcu okolnosť nezistil, ukladal peňažný trest vo výške 1.000,- Eur so stanovením náhradného trestu odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu. Vzhľadom k tomu, že bol skutok spáchaný v rámci výkonu funkcie v ozbrojených zboroch SR, prvostupňový súd uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať činnosť v týchto zboroch na dobu 3 rokov.

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie obžalovaný do zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 13.01.2020, pričom ho aj písomne prostredníctvom právneho zástupcu odôvodnil. Poukázal na to, že všetky dôkazy v prípravnom konaní vykonané vyšetrovateľom PZ, konajúceho v mene Ministerstva vnútra SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby, 3. inšpekčného oddelenia, ktorá bola len odborným útvarom Ministerstva vnútra SR na úseku kontroly a inšpekčnej služby PZ, pričom nebola súčasťou policajného zboru a teda nemohla preto preverovať oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin a ostatné podnety na trestné stíhanie, vykonávať vyšetrovanie ani skrátené vyšetrovanie o trestných činoch, ani keby išlo o trestnú činnosť policajtov. Zároveň uviedol, že prokurátor neunesol svoje dôkazné bremeno a súd prvého stupňa len rešpektoval názor odvolacieho súdu a nesprávne hodnotil dôkazy na základe názoru založeného odvolacím súdom, ktorý bol založený len na podozreniach, domnienkach a hypotézach, ba dokonca vo viere v jeho vinu. Podľa jeho názoru dôkazy jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty nepreukazovali, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a že skutočne predstavuje závažnú hrozbu pre spoločnosť, a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. Poukázal na skutočnosť, že dôkazné bremeno leží na prokuratúre a akékoľvek pochybnosti o vine by sa mali vykladať v prospech podozrivej alebo obvinenej osoby v zmysle zásady „in dubio pro reo". Uviedol, že poškodený vo svojich výpovediach uvádzal, že skutok sa mal stať okolo poludnia, teda v čase okolo 12.00 - 12.30 hod., pričom vo svojej prvej výpovedi ustálil miesto, kde sa údajne skutok mal stať, a to na odstavnom mieste, kde bola nejaká „búdka", pričom na mieste, ktoré ukázal pri previerke jeho výpovedi, sa žiadna „búdka" nenachádzala, ani sa nenachádza. Zároveň obžalovaný poukázal na skutočnosť, že napriek tomu, že poškodený uvádzal, že sa skutok mal stať okolo poludnia, jemu bolo kladené za vinu, že sa vraj skutok

stal v presne nezistenom čase v dopoludňajších hodinách a ako je uvedené v obžalobe, skutok sa mal stať „v presne nezistenom čase do 13.00 hod.". Na základe tohto poukázal na rozpis služby, ktorú vykonával dňa 23.03.2011 od 7.30 hod. do 16.00 hod., kde bolo nespochybniteľné, že v čase, keď sa mal údajne skutok stať, tak ako uviedol poškodený medzi 12.00 a 12.30 hod., sa nachádzal v obci V. resp. v meste G.. Okrem iného svedkovia F. H. a A. H. potvrdili, že bol v J. F. v G. počas obeda v čase od 12.00 do 13.00 hod. Svedok H. potvrdil, že sa s ním stretol v tento deň približne v čase o 12.00 do 13.00 hod. Vo svojom odvolaní ďalej poukázal na nezrovnalosti týkajúce sa oblečenia osoby, ktorá mala poškodenému uložiť predmetnú pokutu a zároveň pri rekognícii podľa fotoalbumov č. 1, 2, 3, ktorú vykonal poškodený, tento jednoznačne neopoznal jeho osobu ako osobu, ktorá mu mala dať pokutu a svoju presnosť vyjadril percentuálne na 60%. Až dodatočne uviedol ďalšie identifikačné znaky, ktorými ho opísal.

Na základe podaného odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo s tým, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Po postupe v zmysle citovaného ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Citovanými ustanoveniami sa prvostupňový súd dôsledne riadil. V odôvodnení svojho rozhodnutia v dostatočnej miere, presne a správne zhodnotil zistený skutkový stav, o ktorom nemá ani krajský súd žiadne dôvodné pochybnosti, práve naopak má za to, že obhajoba obžalovaného, ako aj ním označení svedkovia svedčia o tom, že to bol práve obžalovaný, ktorý sa predmetného skutku dopustil.

Skutočnosť, že obžalovaný hodnotí vyhodnotenie dôkazov subjektívne, nakoľko boli vyhodnotené v jeho neprospech samo o sebe neznamená, že boli vyhodnotené nesprávne a neboli vyhodnotené v zmysle vzájomnej súvislosti, ako aj jednotlivo. Krajský súd mal za preukázané, že v danom prípade je nepochybné, že obžalovaný disponoval a manipuloval s blokmi, ktoré boli stratené a pôvodne patrili H. Z., pričom verzia ako prišiel do kontaktu s týmito pokutovými blokmi je viac ako nedôveryhodná, pričom odvolaciemu súdu neuniklo pozornosť, že na daných pokutových blokoch sa iné odtlačky nenachádzali, čo v spojitosti s tým, že okrem zviditeľnených daktyloskopických upotrebitelných stôp sa na pokutových blokoch nenachádzajú žiadne iné daktyloskopické stopy, vedie k presvedčeniu, že s predmetnými pokutovými blokmi manipuloval v najväčšom rozsahu obžalovaný, nakoľko jeho daktyloskopické stopy prekryli iné stopy na týchto pokutových blokoch. V spojitosti s týmto dôkazom je rekognícia poškodeného dostatočná a v dostatočnej miere preukazujúca skutočnosť, že skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, sa tento aj dopustil.

Odvolací súd aj výpoveďami svedkov F. H. a A. H., ktorí boli obhajobou navrhnutí až na hlavnom pojednávaní, nemal preukázanú skutočnosť, že by skutočne a bezpochyby potvrdzovali, že sa v predmetný deň, t. j. 23.03.2011 sa skutočne s obžalovaným stretli. Ako vyplýva z ich výpovede, išlo z ich strany len o domnienku vychádzajúcu z predpokladu, nakoľko obžalovaný bol pravidelným zákazníkom v predmetom penzióne, kde sa chodil stravovať. Zároveň nemožno považovať výpoveď svedka A. H. za hodnoverný opis skutočnosti zo dňa 23.03.2011, nakoľko v zmysle výpovede na hlavnom pojednávaní uvádza, že obžalovaný tam bol s jeho X. F. H. a J. Y., pričom samotný J. Y. uviedol, že s obžalovaným sa stretol v ten deň, približne medzi 10.30 h a 10.45 h, pričom uviedol, že ešte v ten deň sa s ním stretol, avšak nepamätal si tú skutočnosť, že by s ním bol na obede v J. F..

Vzhľadom na okolnosti odvolací súd vyhodnotil jednotlivé dôkazy vo vzájomnej súvislosti tak, že nemal pochybnosť o vine obžalovaného, preto jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny ďalší opravný prostriedok.